

Rodiče, děti a kostel

Křesťanští rodiče jako členové společnosti musí vzdělávat své děti a nesmí takový poplatek přenechat církvi nebo jiné instituci.

Rodiče, děti a kostel

Úvod

Co mohu udělat, aby mé dítě zůstalo v kostele? To je otázka, kterou klade mnoho křesťanských rodičů.

Ti, kteří mají malé děti, chtějí vzorce, které by zabránily jejich dětem v bloudění od církve, a děti s velkými dětmi, které se od církve distancovaly, chtějí, aby Bůh udělal zázrak.

Co dělat?

Syn věřícího se musí znovu narodit

Především si musí každý křesťan uvědomit, že „děti z těla nejsou Božími dětmi“. Jako? Není moje dítě, které se narodilo v evangelickém a / nebo protestantském rodišti, Božím dítětem?

Nyní, kdyby ,syn věřícího byl synem Božím ‘, museli bychom souhlasit, že všichni Abrahamovi potomci jsou také Božími dětmi, ale to Bible neučí.

Apoštol Pavel, který psal křesťanům v Římě, dal jasně najevo, že být potomkem těla Abrahama není to, co poskytuje božské synovství „Ne, že by chybělo Boží slovo, protože ne všichni,

kdo jsou z Izraele, jsou Izraelité; Ne proto, že jsou potomky Abrahama, jsou to všichni děti “(Římanům 9: 6–7). „... nejsou to děti těla, které jsou Božími dětmi, ale děti zaslíbení se počítají jako potomci“ (Římanům 9: 8). Nyní, pokud děti Abrahama nejsou Božími dětmi, také z toho vyplývá, že syn věřícího není Božím dítětem.

Proto každý, kdo chce dosáhnout božského synovství, musí mít stejnou víru, jakou měl věřící Abraham, tj. Aby syn křesťana byl Božím dítětem, musí nutně věřit stejně, jako otec věřil v poselství evangelia .

„Vězte tedy, že ti, kdo věří, jsou dětmi Abrahamovými“ (Gal 3,7).

Pouze ti, kdo jsou vytvořeni prostřednictvím neporušitelného semene, kterým je Boží slovo, jsou Božími dětmi, to znamená, že děti křesťanů nejsou nutně Božími dětmi.

Církev je Kristovým tělem

Zadruhé, všichni křesťané si musí být vědomi toho, že Kristovo tělo, které se také říká církev, nelze zaměňovat s lidskými institucemi, jako je rodina a církev. Členství v lidské instituci neznamena, že člověk patří do těla Kristova, tj. Spaseného.

Odpovědnost vzdělávat

Jako člen společnosti musí křesťanští rodiče vzdělávat své děti a vy byste neměli nechat takový poplatek církvi nebo jiné instituci. Tento úkol je výlučně a výlučně rodičů. Pokud rodiče chybí, měl by být tento úkol převeden na jinou osobu, která tuto roli hraje: prarodiče, strýcové nebo v krajním

případě instituce zřízená společnostmi (sirotčinec).

Proč nelze delegovat misi na výchovu dětí? Protože v normálu jsou rodiče lidé, kteří mají nejlepší a největší důvěru v prvních letech života jednotlivce. Na základě tohoto vztahu důvěry se z rodinné instituce stává laboratoř, kde jsou prováděny všechny testy k produkci odpovědného občana.

V rámci rodiny se člověk naučí, co je autorita a odpovědnost. Lidské vztahy se učí a rozvíjejí v rodině, například bratrství, přátelství, důvěra, respekt, náklonnost atd.

Protože rodiče mají nejlepší a nejdůvěryhodnější vztah, jsou také těmi nejlepšími, kteří mohou dětem během výchovného procesu představovat Kristovo evangelium. Je proto prospěšné, aby rodiče nepředstavovali svým dětem mstivého a zlomyslného Boha. Fráze jako: „- *Nedělejte to, protože se to tatínkovi nelíbí! Nebo – pokud to uděláte, Bůh trestá!* “, Nereflektuje pravdivost evangelia a způsobuje obrovské poškození porozumění dítěte.

Vztah mezi Bohem a lidmi, který vytváří evangelium, se řídí důvěrou a věrností. Je možné věřit někomu, kdo je zlomyslný a mstivý? Ne! Jak je možné, aby mladý muž důvěřoval Bohu, pokud to, co mu bylo předloženo, neodpovídá pravdě evangelia?

Rodiče musí svým dětem prokázat, že některá chování nejsou tolerována, protože otec a matka nesouhlasí. Že otec a matka takové postoje skutečně zakazují. Že takové chování je škodlivé a celá společnost také nesouhlasí.

Nedávejte svému dítěti rozzlobeného, □□nervózního Boha, který je připraven vás za jakékoli zneužití trestat. Takové chování rodičů jasně ukazuje, že se vyhýbají své odpovědnosti pedagoga.

Vzdělávání dětí vytvářením vztahu strachu, kdy Bůh, církev, pastor, kněz, ďábel, peklo, policie, vůl černé tváře atd. Jako popravčí nebo trest, nakonec vyprodukují muže, které nemají

respektovat instituce a pohrdat těmi, kdo vykonávají autoritu. Tento typ vzdělávání zakládá strach místo úcty, protože není vytvořen vztah důvěry. Když strach pomine, už není důvod poslouchat.

Rodiče, kteří při výchově svých dětí jednají tímto způsobem, mají na zavádění svých dětí svůj podíl viny. Svůj podíl má i církev, protože nedokázala jmenovat rodiče jako jedinou a legitimní zodpovědnou osobu za vzdělávání svých dětí. Vinen je také stát, který přebírá roli pedagoga, i když ve skutečnosti je pouze prostředkem pro předávání znalostí.

Pokud v rodině nebudou vymezeny základy vzdělávání a pokud se tyto pojmy uplatní a zažijí v rodinných vztazích, bude jakákoli jiná lidská instituce, jako je církev a stát, odsouzena k neúspěchu.

Mnoho rodičů se věnuje práci, studiu a církvi, ale neinvestují čas do vzdělávání svých dětí. Výchova dětí probíhá na plný úvazek a není zdravé tuto dobu zanedbávat.

Kdy začít vzdělávat?

Zájem o děti obvykle vyvstává, pouze když mají křesťanští rodiče pocit, že se jejich děti distancují od církevního ústavu. Strašné výzvy k vnucování a nátlaku, nutící děti chodit do kostela. Takový přístup je ještě více mylný, než kdybych dítě nepřipravil ve správný čas.

Tyto otázky překvapují některé křesťanské rodiče, protože nevědí, jaká je jejich role jako člena společnosti a jaké jsou jejich poslání jako vyslance evangelia. Křesťanští rodiče nemohou tyto dvě funkce kombinovat.

Křesťanští rodiče mají dvě velmi odlišná poslání:

- a) vzdělávat své děti, aby se stali členy společnosti, a;

b) oznamovat dětem úžasné sliby evangelia, aby se nikdy neodvrátily od víry.

Tyto mise musí být prováděny od útlého věku, přičemž je třeba dbát na to, aby se současně zabývaly výchovou a vzděláváním občana, aniž by bylo opomenuto učení slova pravdy, zdůrazňována láska a věrnost Boha.

Od mladého věku musí být dítě učeno respektovat úřady a prostřednictvím rodičů bude dítě vykonáno, pokud jde o podřízení se autoritě. Prostřednictvím sourozenců, prarodičů a strýců se dítě naučí úctě a přátelství. Stejně jako přátelé, učitelé, sousedé a cizí lidé se dítě naučí vztahy se světem.

A co evangelium? Co Bible doporučuje? V 5. Mojžíšově čteme následující: „A ty je budeš učit svým dětem a budeš o nich mluvit, když budeš sedět ve svém domě, kráčet po stezce, ležet a vstávat“ (Dt 6: 7). O způsobu života musí být dítě vždy poučeno, to znamená doma, na cestě, před spaním a při vstávání.

Za poučení o posvátných „dopisech“ odpovídají rodiče! Delegování takové funkce na učitele nedělní školy Písma nedoporučují, navíc omezuje dobu výuky o Kristu na jednu týdně po dobu pouhé jedné hodiny. Úplně odlišné od toho, co doporučuje Písmo: každodenní učení.

Děti a společnost

Rodiče musí dětem pomoci pochopit, že každý dluží poslušnost rodičům a společnosti. Dnešní odevzdání rodičům je eseje a učňovské vzdělání, které bude vyžadovat společnost, ať už ve škole nebo v práci.

Po poučení, i když mladý člověk nechtěl následovat Kristovo evangelium, budeme mít občana oddaného určitým sociálním hodnotám.

Jedním z relevantních problémů ve vzdělávání dětí křesťanů je dnes směřování rodinné výchovy s církví. Delegování odpovědnosti za předávání sociokulturních hodnot církvi je velkou chybou. Když mladý člověk vyroste a je zklamán určitými lidmi v instituci, nakonec se vzdaluje od členství v komunitě, kterou navštěvoval, a současně se bouří proti všem typům sociálních hodnot.

Jsou-li si rodiče vědomi toho, že nevytvářejí děti pro Boha, více se věnují výchově a evangelizaci dětí. Ani nezoufají, když vidí, že jejich výhonky nemají náladu chodit do kostela. Nebudou se cítit provinile nebo odpovědně za své děti, pokud neřeší některé institucionální problémy.

Je však nutné vzdělávat děti prostřednictvím výuky Božího slova, aniž bychom zapomínali na předávání a vštěpování sociálních hodnot. Vzdělávání zahrnuje konverzaci, hru, pokárání, varování atd. Umožněte dětem prožít všechny životní etapy, od dětství, dospívání a mládí.

Ale co dělat, když děti bloudí z kostela? Nejprve je třeba rozlišovat, zda se děti odchýlily od evangelia, nebo se distancovaly od konkrétního zařízení.

Ignorování základních zásad evangelia vede rodiče k zaměňování toho, co znamená být Božím dítětem, s příslušností ke konkrétní církvi. Pokud dítě již není pravidelným členem církve, nemělo by být označováno jako bloudící, nebo že kráčí do pekla atd.

Pokud člověk vyznává pravdu evangelia, jak říkají písmo, znamená to, že není zbloudilý, ale měl by být upozorněn pouze na nutnost shromažďování. Možná bude nutné, aby rodiče prozkoumali, proč jejich děti opouštějí zvyk setkávat se s jinými křesťany.

Nyní, pokud syn nevyznává pravdu evangelia a nadále se shromažďuje ze zvyku, je jeho stav před Bohem znepokojující. Co ví o evangeliu? Vyznává víru evangelia? Je-li odpověď

záporná, je nutné ohlašovat pravdu evangelia, aby věřil a byl spasen, nejen návštěvník kostela.